

пристъпвамъ но не сварихъ да го спрѣ; дваждъ вече той бѣ проболю жьртвата си, и когато са навеждаше надъ него азъ обладанъ отъ ужасъ и отъ негодованіе повалихъ долу убіеца. Той паднѣ безъ никое съпротивяванье, и туй ма кара за да помыслижъ че той не е былъ въ ума си когато извърши убіиството, защото азъ като са продигамъ едва сега отъ болестъ немахъ толкози сила щото съ едно блъсване да го свалижъ на земята, който е и младъ и какъто видите съ яко тѣлосложеніе.

— Отвори си очитѣ, помърдай си устата, рече сотникътъ; говори ты подседимый! какво имашъ да противопоставишъ за своя защита!

— За моя защита? а, а? света работа сторихъ. Когато дъртата вѣщица пуסיжъ на мене змѣята и сама Еката заглушаваше слуха ми съ неудържимытъ свои смѣхове . . . какво трѣбаше да направѣжъ? но осѣщамъ че страдажъ, нарани ма огненныйтъ езыкъ на змѣята. Заведи ма на леглото ми, и доведи ми дѣкаря и старытъ Екулапъ ще побърза да доде ако му кажешъ че съмъ гъркъ. Увы! смилете ма! огнь гори въ мозака на коститѣ ми и на главата ми. цѣла пещъ съмъ!

И като нададе единъ остъръ и страшень вѣкъ паднѣ на рѣцѣтъ на предстолицѣтъ.

— Лудува, рече римскійтъ воинъ покъртенъ, въ безуміето си, види са, е убилъ свешенника. Кой отъ васъ го е виждалъ днесъ?

— Азъ рече единъ отъ предстолицѣтъ. Като минуваше по край дугеня ми той ма доближи и са виждаше поздравъ отъ синца ни.

— И азъ го видѣхъ преди половинъ часъ на пѣтя, той си приказваше самъси и правяше странны рѣждвиженія, бѣше въ таквози състояніе какъто го описа египтянинътъ.

— Туй е потвърдѣніе на първото свидѣтелство, трѣба на зла честь да повѣрвамъ че той е убіецътъ. Какъто и да е нека го заведѣтъ у Претора. Жално, толкози младъ и богатъ! но престѣпленіето е ужасно, убитыйтъ е свешенникъ на Изида, и най-лошето облечень въ жреческата си одежда и убіиството са извърши на прага на единъ отъ най-древнитѣ храмове на града!

Тѣзи думы напомнижъ на прѣдстоящитѣ за светотатѣството, когато до нея минуѣта множеството считаше престѣпленіето само доостоосждително. Сичкытъ прочее са обладажъ отъ религиозень ужасъ.

— И трѣба ли да са чудимъ дѣто са потърси прѣди малко земята? рече единъ; този звѣръ е ходѣлъ по нея.